

تیرلک بـ شـرـفـ . کـورـتـ چیرکـ . گـران سـباح

تا نـرـی هات، سـت جار و مـمـکـی لـ دـی خـیدا پراوـ کرد. دـی خـرا لـی دـدا، ئارـقـی کردبوو، ناو زاریشی وشک بووبوو. مـسـلـ متمانـ نـبوو، بـس لای قورس بوو لـ بـردـمی مام و ئامـزاکانی قسـی دـی خـی بکات.

بریا یـکـم کـس با، ئـسـتـ و مـمی دا بووـو، کـمی سووک بووبوو. “هیچ خـونـکم نیی، بـس حـزم لـیـ لـدم و بوکتم.” کاتـ کـسی یـکـم وای گوت، سی و هـشت پیاوی جـمـدانی لـسـر و کـا تـقینـو، هـند پـکـنـین ئاو لـ چاویان هات. و مـمـدـر شاگـشکـ بوو، کـیفـی دنیای بـخـی دـهات.

ئـو تاسا بـ کاردانـوی مام و برازا و خاـکـانی. ئـ خـ ئـو و مـمـام نـبوو. پـی و ابوو ئـوان لـ پرسیارکـ نـگـیشـتون. تـماشایـکی باوکی کرد، هـستی پـی کرد بـ و مـمـکـ تـکـچوو و بـسـر خـیدا نا هـنـت.

ئـو پـی خـش نـبوو باوکی ئـو پرسیارـی کرد، بـمـام دـیزانی بـ ئـم جـرـ پرسیارانـ دـکات. دـیزانی دـیـوـت لـ مـی ئـم جـرـ پرسیارانـ هانی برازاکانی بدات بخوـنن و بخوـننـو، جدی بن لـ قوتا بخانـ. دـیشیزانی بـ باوکی هانی خـی و ئامـزا و خاـکـزاکانی دـدات، بـ ئـو بوو مـرـهـمی برینی خـی بکات، ئـو خوـندنـی لـ کیس چوو بوو.

“دـمـو وکی با بم سـ ژنی بینم.” کـسی دووـم وای گوت. کاردانـوی دیوـخان لـوی یـکـم خراتر بوو. دـستخـشیان لـ و مـمـدـر نـدـکرد، بـ باوکیان دـگوت، “و مـلاهـی پیاوی.”

ئـو سـری داداو و شـرم دایگرت. بـراوردی و مـمـکـی خـی دـکرد لـگـ هی ئـوان. تـگـیشـت ئـوان تـنووی چ جـر و مـمـمـکن. ئـوان حـزبان لـ مـجلیسی باوکی بوو، بـس کـ دـهاتـ سـر مـسـلـی جدی، دـیانکرد گـپ.

باوکی جار جار هـمووانی لـ ماـی خـی بـ ئـوارـخوانـک کـ دـکردـو. هـموو جار دـیگوت با خزمایـتیان سارد نـبـتـو، با مندا مـکانـ ئامـزا و مام و کـسوکاریان بناسن. ئـم جار، دواي ناخواردن، مـجلیسـکـی بـ پرسیارکـگـرم کرد. نـک هـر کـچـکـی، بـگـر براکانیشی حـزبان لـ پرسیارکـ نـبوو.

ئـو تاکـ کـچ بوو لـ مـجلیسـکـ. کـچـکانی تر خـریکی قاپ شووشتن

بوون له حوشه، له مځليسيان گرم كړدبوو. باس باسي جل و مكياج
بوو. چه ند جارك بانگيان كړد، نه چوو. لای چه پی باوکی دانیشتبوو.
باوکی دښتی له كوڅكوڅكاني شووشتبوو. واک خای نه یان توانی خوښندن
ته واو بكن. واک خای نا. خای زیرك بوو بس دڅكك له بار نه بوو.
كوڅكوڅكاني ته مېښه بوون و زتر چاویان له مفتو بوو. نه و بوو بوو
جی هیوای باوکی. تا پللی هشت سا لانه هر یك كم د بوو.
د یانگوت، “كه كی حاجی ښو د بیت د ختر، ویا با به ته واومان
كړد.”

نه و چاوی له دكتري و نه و شتانه نه بوو. به زتر د یوانی، خونی
گورتری ه بوو.

“نه من نازانم خون و مېون چیه، جار به د زانم قه پیی بكم.”
باوکی به وښامی كسی سیم حېسا. ویستی له قیت به ته و و
نام ژگاری بكات، به ك بیانی باوکی و ښامدار هیچ نا ته و پی
پد ك نه، هیچ نه گوت. یك له نام زاكاني گوتی، “نه ر و ویا
و ستای قه پیی له م كتبه.” قاقای پك نین به ندر بوو.

له و د مای یك ټاوی گڼه. نه و پرداخك ټاوی ه ټو تاند، كچی
د می هر وشك بوو. چه ند سرقا بوو به و ښام كی خای، س
نه و ښه ټاگای له باوکی بوو چه ند به و ښامانه شل ژا بوو. چه ند
جارك ویستی واز به نه و بچه ته مځلیسی قاپ شووشتن، به ښام
نه یوانی د سته رداری و ښام كی به، نه یشید توانی دای باوکی
بشكه نه.

تا نه رری نه زیكتر د بوو و، نار قی زتر د كړد. له گڼه هر
و ښامك مځلیسك لانسې و رد گرت و س دای پك نین و گاته و
خه هك شان نه ستوورتر د بوو. قات به و شوو ی مام و خا كوڅكاني
نه د ناسی. شرمی له ج م دانی و نوڅ و ج ماء تیانی د كړد.

نه رری گڼه یشته، كس حسې به نه كړد. د مین یان ه نا گڼه. هیچیان
چا و نه و یان نه د كړد كه كی حاجی ښولیش و ښامی پرسیار كی
باوکی بداته و. به ښام باوکی هاته دنگ، “او ستن كاكه، نه دی له
گ له و ښامی كه كی من ناگرن، خه نه ویش به شره.”

شرم زار نه بوون، ه ستیان نه جو، فش یان پی د هاته، به ښام له به
زی برا گور یان گوتیان دی با بیته. باوکی ته ماشای كړد. نه و
ش دا گڼه بوو. او و پشه و، نه ید توانی ته ماشای باوکی بکات.
“دی كچم، شرم مكه، با بزاین نه تو خونت چیه؟” باوکی پی
گوت.

سری ه ښه یی، زتر له سات چا و د یان نه یی. به چه ند چركه یك ك
بوو. به جگ له ته پی دی، گوپی له هیچ شته کی تر نه بوو. خریك بوو
له سینگی به ته د ر. كه گوپی بوو و، باوکی هانی د دا شرم نه كات و

قس بکات.

“د ل لگی گڼۍ حاجی، ئو و فیرت خستیت ناو موقیفی، ئو و حورم غریب جوزانی خون و مون چیی، ما هر مردکردن نیی.” مامی گوروی وای گوت. ئووی ل و دانیشتبوو ساری ئوری دل ل قاند. “ئشه دو” س دای د دای و.

ئو و تماشای باوکی کرد و پاشانیش ئوان. چاوی ل سار مامی گوروی اگرت و گوتی، “خونم ئووی بېم ئکت، سا کی تر پالی نه ت و او بک م و بچم بشی شان ل هونرر جوان کان.” دیو خان شکا، نوتقی نما. و مام ک د تگوت تیر ک ل شش فیان چقی. هریر ک ل بر خ ی و د یگوت، “ئست غفی و لا.”